

TAPOMENOUT NA LÁSKU

SALMA BLANCO

ZAPOMENOUT NA LÁSKU

Salma Blanco

Copyright © 2015 Salma Blanco

<http://salmablanco.blog.cz>

Návrh obálky © 2015 Karolína Wellartová,

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-33-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-34-0 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-35-7 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

grafik a webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1. V pustině

Byli tam a vyčkávali. Tři nepatrné body na vysokém bezmračném nebi. Supi kroužící nad kořistí. Chvillemi se ptáci snesli níž, ale znovu váhavě a neradi vystoupali vzhůru, vyplašení něčím na zemi pod nimi. S klidnou grácií plachtili vzduchem s vědomím, že jejich čas přijde. Nespěchali.

Jen o pár mil dál sledoval jejich vzdušný tanec osamělý jezdec na sivém koni. Očima, přivřenýma do úzkých škvírek, pozorně sledoval obzor. Neviděl nic víc, než ty tři mrchožrouty, ale to stačilo. Jejich přítomnost byla neklamným signálem. Věděl, že to znamená jen jedno - někdo nebo něco se chystalo zemřít. Jack Larey v takové situaci nedokázal zůstat lhostejný. Představa, že se bude trmáčet ještě několik mil do pustiny, ho netěšila, ale nemohl se jen tak otočit zády a dál pokračovat svou cestou. Nejspíš je jeho námaha zbytečná, možná jde jen zvíře, které zbloudilo v nehostinné krajině a teď zmírá žízní. Ale stejně tak to mohl být i člověk. Proto Jack teď otočil koně a pobídl ho k další cestě. Hlouběji do pustiny.

Den byl už od samého rána horký a dusný. Těžký vzduch se nepohnul, nezčeřen ani sebemenším

vánkem, nikde ani stín. Jen spalující, ničící sluneční žár. A pustina. Nekonečná, zdánlivě bez života, vyprahlá, mrtvá, chvějící se ve slunečním úpalu, táhnoucí se kam jen oko dohlédne. Nízké, pokroucené keře s listy spálenými sluncem, zažloutlá tráva, ospalá vůně sena a mateřídoušky, prach, písek.

Jack měl za sebou už dlouhou cestu. Teď se blížilo poledne, on i jeho kůň už byli unaveni úmorným vedrem a potřebovali najít vhodné místo k odpočinku. Nebylo už daleko, jen pár mil na západ. Ale namísto toho, aby zamířil přímo k němu, pokračoval dál do pustiny. Tam, kam ho vedli kroužící supi.

Už z dálky to spatřil. Velké nehybné tělo padlého koně. Když k němu dorazil, kůň dodýchal.

„Tak ten vám už neuteče,“ prohodil Jack pochmurně k velkým tmavým ptákům kroužícím rozzlobeně nad jeho hlavou.

Kdo, k čertu, mohl uštvat koně takovým způsobem? Naštvalo ho to. Neměl rád, když se se zvířaty zacházelo krutě. Zamračil se. Pohledem zapátral po stopách a našel pouze jedny, mířící od jihu a končící u mrtvého zvířete. Jezdec byl sám a dál pokračoval pěšky. Řádka stop v písku se táhla do dálky a mizela za terénní vlnou.

„Sakra,“ zavrčel a vrhl znechucený pohled k bezmračné obloze. Slunce stálo skoro v nadhlavníku

a každý rozumný tvor si dávno vyhledal stín. Jack musel ujet ještě skoro celou míli, než spatřil ploužící se postavu přímo před sebou.

„Blázen,“ zabručel si pro sebe. „Kam se chce v týhle rozpálený výhni bez koně dostat.“

Přiblížil se na pár metrů, dusot koňských kopyt tlumil prach a písek pokrývající zemi. V jedné chvíli se potácející postava před nimi ohlédla a spatřila ho.

Místo, aby neznámý zůstal stát a počkal, až jej jezdec s koněm dostihne, otočil se a rozeběhl se pryč.

„Krucí, copak mu už úplně přeskočilo?!“ zavrčel Jack a opět pobídl koně. Naučeným pohybem z hrušky sedla odvinul stočené laso, připraven je použít.

„Hej, ty tam! Stůj přeci! Nemá to cenu!“

Neznámý, jako kdyby teprve nyní konečně pochopil bezvýchodnost své situace, se zastavil a vyčerpaně klesl na kolena.

„Bez koně se daleko nedostaneš. A tímhle směrem už vůbec ne,“ oslovil ho Jack, když dojel až k němu. Teprve teď zblízka viděl, že se před ním na zemi choulí vytáhlý mladík, vlastně ještě kluk. Navlečen byl v kostkované košili po někom mnohem větším, otrhané plandavé vestě, obnošených zaprášených kalhotách, v pase stažených obyčejným kusem špagátu a na hlavě měl naražený obrovský klobouk,

zakrývající celou tvář. Hubené nohy vězely ve starých jezdeckých botách, ze kterých mu málem lezly palce, a jeden podpatek zůstal bůhví kde. V ruce křečovitě svíral dlouhou pušku, která byla pro něho příliš těžká, a kromě ní už neměl jinou zbraň.

Jezdec sklouzl ze sedla a v té chvíli mladík zvedl hlavu. Nezměrné zoufalství odrážející se v jeho kulatém drobném obličejí, pokrytém prachem a špínou, Jacka zasáhlo jako úder pěstí. Na okamžik se zarazil a bezděky se zamračil.

Je to ještě děcko! A něco ho muselo strašlivě vyděsit.

S pohledem stále upřeným do těch obrovských tmavých očí pomalu připnul laso na původní místo a vykročil k chlapci.

„Nechte mě! Nepřibližujte se, nebo...!“ ochraptělým hlasem zasípal hoch skrze žízní okoralé rty. Roztřesenýma rukama zvedl těžkou pušku a namířil ji na muže.

Při pohledu na zbraň Jack na nepatrný okamžik zaváhal. Hlavou mu prolétla myšlenka - *už je to tady zase. Už zase se vrhám do něčeho, do čeho mi nic není a riskuju víc, než musím. Kruci, musí se všechno tak komplikovat?*

Nenápadně a zcela automaticky přiblížil dlaň k pažbě svého koltu. Přitom tiše, tak jako by uklidňoval jankovitého koně, chlácholivým tónem promlouval ke klukovi před sebou:

„Neblázni, mladej. Polož tu pušku. Hezky pomalu. Nic ti neudělám. Nepřišel jsem ti ublížit. Chci ti pomoci. Sám se nikam nedostaneš. Tam dál je jen pustina, žádná voda, žádný stín. Polož to a promluvíme si. Rozumíš mi?“

Zdalo se, že chlapec se po jeho slovech maličko uklidil. Najednou, možná, že pro oba stejně nečekaně, z pušky vyšlehl blesk a ozvala se ohlušující rána. Ve stejném okamžiku těžká zbraň vypadla z mladíkových chvějících se rukou a on se v mdlobách zhroutil k zemi.

Jack jen ucítil závan horkého vzduchu, pach spáleného střelného prachu a ostrou bolest v levé paži. Zvedla se v něm obrovská vlna rudého vzteku. V té chvíli nepřemýšlel, jednal zcela instinktivně. Několika dlouhými kroky překonal vzdálenost mezi sebou a mladíkem. Rázně odkopl ležící pušku, pravačkou popadl schouleného chlapce za košili pod krkem, až zvedl jeho bezvládné tělo nad zem a rozmáchl se zraněnou levačkou, aby mu vyťal rázný políček.

Ani sám nevěděl, zda to byla prudká bolest, jež vystřelila ze zraněné paže, nebo pohled na sinalou zašpiněnou tvář. K ráně napřažená ruka však už svůj pohyb nedokončila.

Povolil sevření pravačky a mladík se bezvládně sesul k jeho nohám. Jack mu věnoval jen letmý pohled plný znechucení, otočil se zády a odkráčel ke svému koni.

Teprve v jeho sedle se trochu uklidnil. Když uviděl z výšky to drobné schoulené tělo na zemi, do vzteku, který ho ovládal, se pomalu vplížil ještě i jiný pocit. Strach, jestli tomu klukovi neublížil.

Ale hrome, vždyť ten blázen ho málem zabil, tak proč takové ohledy!

„Hej, mladej! Slyšíš? Zasloužil bys sice seřezat, ale hádám, že na to bude ještě příležitost. Zvedni se a pojď, dřív než ti slunce seškvaří mozek docela,“ přikázal rázně a dotkl se pálícího místa na levé paži. Ucítil na prstech krev a znova v něm převládla zlost. Tohle štěně mu byl čert dlužný!

„Sakra,“ zaklel a vyhrnul si rukáv. Rána silně krvácela, a na první pohled vypadala strašlivě. Při bližším prozkoumání však zjistil, že jde jen o povrchové zranění. Lehké škrábnutí. Měl štěstí. Vlastně oba měli štěstí. Zvedl hlavu, aby se podíval na

kluka. Už přišel k sobě a klečel na zemi, záda shrbená, vytržené oči upřené přímo na jeho zraněnou paži.

Jack na chvíli pocítil škodolibé zadostiučinění. Pěkně kluka potrápí, aby příště zapomněl na to ohánět se puškou, když to neumí. Zasténal a naoko se zakymácel v sedle. Odměnou za jeho herecký výkon mu bylo vyděšené vyjeknutí a vzlyk.

„Bože! To ne! Pro - promiňte mi to, prosím, já...“ roztřesený hlas se odmlčel.

„Pojď sem,“ zavelel Jack tvrdě.

„Co - co se mnou uděláte?“

Chvíli chlapce pozoroval, než odpověděl.

„To ještě tak docela nevím. Možná toho budu jednou litovat, ale prozatím tě vezmu s sebou.“

„Vy mě neodvedete zpátky?“ vyhrkl kluk impulzivně.

Jack přimhouřil oči. Kam zpátky? Znamená to snad, že kluk je na útěku? To by potom vysvětlovalo to divné chování. A jeho si zřejmě spletl se svými pronásledovateli.

No, skvělý, čím dál lepší, pomyslel si Jack. Ještě se musím zaplýst do nějaký šílený honičky. Jako bych neměl svých starostí dost.

„Ještě si to rozmyslím,“ odpověděl vyhýbavě.

Chlapec polkl a nespouštěl zrak z muže na koni.

„Nedělejte to, prosím,“ šeptl.

Jack chvíli přemýšlel. Něco se mu na tom celém nezdálo, ale nemohl zaboha přijít na to, co. Ale vlastně teď stejně nemá jinou možnost a na otázky bude čas později. Pokynul hlavou:

„Nasedni si.“

Mladík pomalu vstal. Bylo na něm vidět, že neví, co má udělat. Jako kdyby byl něčím zaskočen a nemohl se rozhodnout, jak na to zareagovat. Vypadal zmatený, možná, že očekával někoho jiného a teď si nevěděl rady.

„Tak sebou hoď, kluku. Jestli nechceš skončit jako večere pro mrchožrouty,“ zavrčel Jack netrpělivě. „Na tu pušku zapomeň!“ dodal ostře, když zaregistroval mladíkův kradmý pohled směrem ke zbrani, ležící pár metrů opodál.

„Stejně nemám náboje,“ pokrčil chlapec rameny. „Vlastně jsem ani nevěděl, že je nabitá,“ zamýšleně dodal sám pro sebe.

Muž zavrtěl nevěřičně hlavou.

„Teda, ty seš mi asi pěkný nadělení. Mám takový pocit, že bys mi měl být zatraceně vděčný.“

„Já... Ano. Asi ano.“ Mladík odvrátil pohled od pohozené pušky a znova se pátravě zahleděl na jezdce.

„Nechtěl jsem vás zranit.“

„To jsem vážně rád,“ zavrčel Jack.

„Můžu... můžu vám to ošetřit? Je to - hodně zlé? Moc mě to mrzí. To jsem opravdu nechtěl. Netušil jsem, že to vystřelí, nikdy jsem to nezkoušel. Je mi to moc líto.“

Jezdec nevycházel z údivu. Proboha, odkud ten kluk spadl?

„Přežil jsem horší věci,“ zabručel, zatím co si ovazoval kolem paže šátek. „Co se máš co ohánět s puškou, když s ní neumíš zacházet, sakra, kluku pitomá. Bejt to někdo jinej, tak tě odpráskne hned, jak ses dotknul spouště. A možná jsem to měl udělat. Teď sebou pohni, ať vypadneme z tý výhně. Na řeči bude čas později.“

Chlapec nejistě přešlápl z nohy na nohu. Naposledy přelétl očima obzor, snad v očekávání dalších jezdců, ale potom se dopajdal až k velkému šedému hřebci. Váhavě pokukoval po obrovském zvířeti a cizinci v jeho sedle.

Jezdec vyprostil nohu ze třmenu a kývl na chlapce. Když ale viděl, že kluk si pořád neví rady, natáhl k němu ruku a zavrčel:

„Dělej, nemám na tebe celý den.“

Hoch se na podávanou dlaň díval, jako na něco nepřátelského. Jack už myslel, že se nedočká, když konečně hubená ruka vklouzla do jeho a kluk se nechal vytáhnout do sedla. Chvilí jako by nevěděl co

dál. Situaci za něj nakonec vyřešil sám kůň. Nezvyklý na takový náklad, se začal neklidně ošívat. Chlapec, v okamžiku, kdy ucítil, že se smeká z koňského hřbetu, vyplašeně vyjekl a instinktivně oběma rukama objal mužovo tělo před sebou. Jezdec se překvapeně ohlédl, ale poté jen zavrtěl hlavou, cosi si zamumlal s očima obrácenýma vzhůru k nebi a unaveně pobídl koně.

2. Nick

Dva jezdci na jednom koni se zvolna ubírali rozpálenou plání s žhnoucím sluncem nad hlavou, osamělí a opuštění v pustině chvějící se ve slunečním úpalu.

Sotva hodina uplynula od chvíle, kdy Jack poprvé upozoroval hejno supů, číhajících na snadnou kořist. Koně už před nimi nezachránil, ale jeho jezdce ano.

Alespoň jsem vás připravil o zákusek - pomyslel si s uspokojením na adresu mrchožroutů.

Skupinka roztroušených skal, kam konečně dorazili, poskytovala jen chabý stín. Pár pokroucených stromů a skomírající tráva na jejich úpatí však svědčili o tom, že by tady mohla být voda.

Ještě v sedle Jack to místo uviděl. Tmavá skvrna písku v rozsedlině mezi dvěma balvany. Bylo to tak - zasypaný pramen.

Hned jak sesedl, začal rukama odhrabávat vlhký písek. Vyhloubil jámu, dostatečně hlubokou na to, aby se v ní mohla shromáždit voda a teprve potom se pustil do dalších běžných činností. Odsedlal koně, nalil si do dlaně trochu zteplalé vody ze své čutory a otřel hřebci nozdry. Přitom zaregistroval, že kluk, pozoruje láhev s žádostivým výrazem ve tváři.

Jasně, musí mít žízeň, ale kůň má přednost, pomyslel si, ale potom přece jen natáhl ruku s čutorou k mládenci. Ten se okamžitě vydrápal na nohy a hmátl po láhvi. Popadl ji oběma rukama, přiložil k ústům a začal hltavě pít. Stihl polknout sotva pár doušků, když mu ji Jack doslova odtrhl od úst.

„Pomalů, chlapče, pomalů. Vody je dost, ale nesmíš jí do sebe lít tak rychle, mohlo by tě to zabít. Kdy jsi naposledy pil?“

Hoch se sklopenou hlavou váhavě pokrčil rameny.

„Včera v poledne,“ vypravil ze sebe tiše.

Jack se nevěřícně zeptal: „Ty ses vydal do pustiny bez vody?“

„Já... Zabloudil jsem. Nevěděl jsem, kam jedu.“

Muž zavrtěl hlavou. To se mu snad zdá! Kdo by mohl být tak hloupý, aby se dal na cestu bez zásob a bez vody? Prohlédl si kluka od hlavy až k patě. Je to ještě malé štěně, ale už by se snad měl umět o sebe postarat.

„Ztratil ses?“ zeptal se.

Kluk chvíli váhal. Nejistě polkl a bylo vidět, že je mu rozhovor nepříjemný. Pořád skláněl hlavu, aby mu nebylo vidět do obličeje a celý se tak nějak divně choulil do sebe.

„Poslouchej, nejsem zvědavej, jen opatrněj, rozumíš? Musíš uznat, že to není tak docela normální, když najednou uprostřed pustýho a vyprahlýho kraje narazím na kluka, kterému není víc jak patnáct, řek bych spíš míň, kterej uštve koně k smrti a je vyplašenej ze všeho, co se kolem něj šustne. Je mi jasný, že před něčím nebo někým utíkáš a je mi docela fuk, jakej k tomu máš důvod. Pokud to teda zrovna není vražda nebo něco takovýho,“ skoro pobaveně se při té představě ušklíbl. Tohle štěně by nebylo schopné zabít ani mouchu, natož pak člověka.

„Zkrátka zatraceně nerad bych kvůli tobě schytl kulku do zad. Ne že bych se bál, ale když už tě vezmu dál sebou - a jiný řešení nevidím, chci vědět, na co mám bejt připravenej. Jasný?“

Během mužovy řeči se mladíkův strnulý postoj trochu uvolnil a párkrát po Jackovi blýskl očima zpod krempy svého klobouku. Na závěr jeho řeči se i malounko usmál. Jako by ho snad také něco rozveselilo.

„Jasný,“ dokonce rozmarně napodobil táhlý přízvuk svého společníka. Chvilí ještě váhal, ale po krátké odmlce vážným, chraptivým a trochu rozechvělým hlasem pokračoval:

„Povím vám to tedy. Vlastně - k tomu, co jste právě řekl, můžu už jen dodat celkem málo. Ano,

utekl jsem. Ale nikoho jsem nezabil, to ne. Jenom - musel jsem rychle zmizet. Sebral jsem cizího koně. Je to určitě špatné, ale já ho opravdu potřeboval. Jenomže... už ho nemůžu vrátit,“ dodal sklesle a na chvíli se odmlčel. Znova podlehl své nervozitě, neklidně si mnul štíhlé ruce a těkal očima z místa na místo. Viditelně v sobě sváděl nějaký vnitřní boj. Jako by zvažoval, co říci a co raději ne, nebo byly vzpomínky na nedávné události příliš bolestné na to, aby dokázal s klidnou tváří dokončit svůj příběh. Brada mu co chvíli zacukala přemáhaným plácem a prsty rukou se křečovitě zarývaly do dlaní.

„Víš, že už jen za krádež koně je provaz?“

„Ne! Ale... Já - nemohl jsem jinak!“ vyděšeně vytřeštil oči. Neměl ani tušení o zvycích tohoto koutu země.

Malé vystrašené štěně na útěku, napadlo Jacka a povzdechl si. Zavařil jsem si pěknou polízanici, jen co je pravda.

„Nechal... nechal jsem tam všechny své věci. Když je prodají... Mají jistě větší cenu! Přece by...,“ mladík ještě chvíli bojoval sám se sebou, přesto nakonec strachu podlehl. Z očí mu vyhrkly slzy, které už nedokázal zadržet. Rychle se odvrátil, aby muž neviděl, že brečí a doklopýtal zpátky ke skále. Zničeně se posadil na zem, kolena si přitáhl

až k bradě, objal je rukama a opřel si o ně čelo. Jen nepatrné chvění hubených ramínek svědčilo o tom, že pláče.

Jack několik okamžiků zamyšleně pozoroval bezmocnou postavičku. Něco na tom klukovi se mu nezdálo, ale - věřil mu. Věřil jeho slovům. Kluk měl opravdový strach, v tom nelhal. A ať už provedl cokoliv, Jack nějakým instinktem věděl, že to nemohlo být nic tak strašného, aby za to musel tolik trpět. Krádež koně se občas skutečně trestala smrtí oběšením, ale to by museli tohle štěně nejdřív chytit. A on už se postará, aby se to nestalo.

„Myslíš, že tě budou hledat?“

Rychlé přikývnutí.

„Kdo? Rodina? Šerif? Ještě někdo jiný?“

„Rodina,“ tiché šeptnutí. „A možná i šerif. Myslím... myslím, že se spojili.“

„Hmm, to není dobrý. Cos provedl, tak strašnýho, kromě krádeže koně?“

„Nic. Vážně. Jenom... jsem utekl z domova. Já... Nechci se tam vrátit. Raději... raději umřu, než bych se tam vrátil!“

„No no. Hlavně se uklidni. Nenechám tě v tom, rozumíš? Až se pořádně vysmrkáš, tak vymyslíme, co s tebou dál.“

Mládenec se nějakou chvíli ani nepohnul, ale nakonec přece jen váhavě zvedl hlavu a skrze slzy se nevěřícně zadíval na kovboje.

„To... to myslíte vážně? Vy mi chcete pomoci?“

Jack kývl.

„Už jsem řekl. Jestli je to, co říkáš pravda - nenechám tě v tom.“

„Je to pravda,“ špitl kluk. „Můžete mi věřit.“

„Dobře. Takže je to jasný. Pomůžu ti.“

„Ale - proč?“

„Třeba proto, že se mi prostě chce,“ pokrčil muž rameny.

Kluk ještě chvíli přemýšlel a potom tiše vydechl: „Děkuji.“ V té chvíli jakoby z něho spadlo obrovské břemeno. Přestože v něm pořád ještě přetrvávalo určité napětí, něco se v něm změnilo. Vycítil, že od tohoto muže mu nehrozí nebezpečí. Alespoň prozatím.

„Tak jak ti mám říkat, kloučku?“

Chlapec na nepatrný okamžik zaváhal, ale jeho rty se během krátké chvilky opět zvlínily zvláštním rozpačitým úsměvem.

„N - Nick. Nick Donovan.“

„Fajn, Nicku. Já jsem Jack Larey.“

Malá úzká dlaň, podaná s kratičkým zaváháním, se v jeho široké mozolnaté dlani málem ztratila.

Patnáct sotva, poopravil Jack svoje mínění týkající se odhadu chlapcova věku, při stisku té drobné ruky. Možná tak třináct.

3. Cesta

Den pokročil, když dva jezdci a jeden kůň opustili své polední tábořiště. Žár dne polevil a bylo nutné využít každé hodiny, která je mohla vzdálit z této nehostinné pustiny. Muž měl šátkem ovázanou levou paži a za ním se na koňském hřbetě snažil udržet mladík s velkým kloboukem naraženým hluboko do čela.

Cesta vedla dál bezútěšně opuštěnou krajinou. Horký vzduch se tetelil nízko nad zemí a vyvolával dojem lesknoucí se vodní hladiny. Přelud, lákající znavené poutníky marným slibem. Obzor zůstával nadále prázdný, jen prach, písek a kamení. Ani sebemenší vánek nezčeřil těžký vzduch. I supi zmizeli, odpočívaje po bohaté hostině u koňské mršiny.

Hodiny tiše plynuly v monotónním klapotu koňských podkov. Pravidelné pohupování v sedle, horko, probdělá noc, únava a vyčerpání z dlouhého útěku, dolehly na chlapce plnou vahou. Cítil se k smrti unaven a pouze strach z hrozícího pádu z koně, mu bránil usnout. Oči se mu samy zavíraly a jen s velkým přemáháním odolával spánku. Veškerou svou sílu soustředil jen na to, aby se udržel na koňském hřbetě.